

Hồi 6

Thủ chung thiếu phụ chẳng quay đầu

Miêu Nhân Phượng nghĩ thầm :

-Không hiểu tay hảo hán kia là ai và chết trong trường hợp nào ? Chắc năm tên hào khách mưu đồ đoạt đao biết rõ tướng cướp đó là ai và có thanh bảo đao nên mới theo dõi hoài.

Đến ngày thứ năm, Nam tiểu thư bưng chén thuốc vào cho Miêu Nhân Phượng uống. Y đưa tay toan ra đón lấy bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng lách tách mà vẫn lơ đi. Y cầm chén thuốc từ từ uống xong đặt xuống. Y biết người đứng ngoài đang dòm trộm nhưng sợ oai danh mình không dám động thủ một cách mạo muội. Y tính thầm trong bụng :

-Đây chắc là bọn tiếp viện cho năm người cướp đao. Nếu qua năm sáu ngày nữa thì chẳng sợ gì. Khốn nỗi mấy bữa nay hai chân mềm nhũn bất lực, nếu cường địch tới thì chuyện đối phó không phải dễ dàng.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Ánh bạch quang lấp loáng. Một lưỡi trủy thủ từ bên ngoài cửa sổ liệng vào cắm phập xuống bàn hầy còn rung.

Chuôi đao trủy thủ cắm một mảnh giấy trắng.

Nam tiểu thư giật mình kinh hãi " ối " lên một tiếng, chạy lại đứng bên Miêu Nhân Phượng.

Miêu Nhân Phượng đang nằm trên giường, vươn tay ra không tới lưỡi trủy thủ liền đập cườm tay xuống cạnh bàn. Lưỡi trủy thủ cắm sâu xuống mặt bàn mấy tấc liền bật lên bắn lại gần hơn một thước, rớt xuống bên tay y.

Người ngoài cửa sổ lên tiếng :

-Kim Diện Phật giỏi thiệt ! Tiếng đồn quả đã không ngoa.

Tiếng bước chân khê vang lên. Hai người đã vượt tường ra ngoài. Tiếp theo là tiếng vó ngựa dồn dập. Hai người kỵ mã bỏ đi mỗi lúc một xa.

Miêu Nhân Phượng cầm tờ giấy trắng thấy viết một hàng chữ :

" Chung Triệu Văn, Chung Triệu Anh, Chung Triệu Năng ở Ngạc Bắc cúi đầu bái kiến "

Nam tiểu thư thấy vẻ mặt y vẫn trở như gỗ chẳng hiểu là y lo lắng hay tức giận, liền hỏi :

-Có phải địch nhân đã tìm đến không ?

Miêu Nhân Phượng gật đầu.

Nam tiểu thư lại hỏi :

-Tướng công đập bàn một cái, bọn chúng sợ đi rồi phải không ?

Miêu Nhân Phượng lắc đầu đáp :

-Không phải. Bọn chúng đến đưa thư.

Nam tiểu thư nói :

-Bản lãnh của tướng công ghê gớm như vậy, nhất định làm cho bọn chúng phải bỏ vía.

Miêu Nhân Phượng không nói gì, chỉ nghĩ thầm trong bụng :

-Ba anh em họ Chung ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc đã kiếm thấy ta rồi là họ không sợ ta.

Nam tiểu thư tuy miệng nói vậy nhưng trong dạ vẫn hồi hộp lo âu. Hồi lâu cô mới nói :

-Đại ca ! Bây giờ chúng ta lên ngựa bỏ đi thì chúng không tìm thấy nữa.

Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng khi nào lại trốn tránh địch nhân ? Dù y có vì Nam tiểu thư mà tạm thời nhẫn nhục ẩn lánh thì ba anh em họ Chung ở Quỷ Kiến Sầu cũng chẳng tha. Vụ này Nam tiểu thư không thể hiểu được. Nhưng Miêu Nhân Phượng vốn ít lời, vả lại câu chuyện này có nói với nàng cũng vô ích.

Đêm hôm ấy, Nam tiểu thư trần trọc không sao ngủ được. Nàng rất quan tâm đến con người quê mùa, chân tay to tướng này nhưng Miêu Nhân Phượng lại ngủ rất say. Y đang nằm mơ thấy có một cỗ kiệu hoa và một đội thối kèn đánh trống. Y lại mơ thấy một vị tân nương tử đầu đội khăn hồng. Đó là những cảnh tượng y được coi từ hồi còn nhỏ và y đã quên hết, bây giờ mới lại thấy hiện ra trong mộng.

Lúc y tỉnh lại tưởng chừng bên tai còn văng vẳng những tiếng cổ nhạc.

Cây đèn nến ánh sáng ảm đạm chiếu vào bộ mặt hiền hòa mà đẹp như hoa phù dung của Nam tiểu thư nằm trên giường bên cạnh. Mặt cô đẹp thì đẹp thật nhưng bông hoa này không lộ nụ cười. Lúc cô ngủ cũng lo âu sợ hãi. Cô còn đau khổ nữa. ánh đèn soi vào khiến mặt cô thêm phần ám ảnh.

Sáng sớm hôm sau, Miêu Nhân Phượng sai điểm tiểu nhị làm cho một bát thang miến. Y gượng bò dậy ngồi ghế ở giữa sảnh đường để ăn sáng. Thanh Lãnh Nguyệt Bảo Dao đặt ở bên mình.

Bình sinh y không thích nghĩ trước kế hoạch mà hành động vì những điều y tiên liệu thường không chuẩn đích nên lúc đến việc mới tùy cơ ứng biến.

Nam tiểu thư ngó đến thái độ làm lý của Miêu Nhân Phượng, lòng cô rất sợ hãi. Cô có hỏi y cũng không trả lời, rồi cô không hỏi nữa.

Vào quãng giờ thìn, tiếng vó ngựa vang lên. Ba người kỵ mã dừng lại trước cửa điếm. Những khách hàng trong điếm ngó thấy cách ăn mặc của ba người đều giật nảy mình. Nguyên ba người này đều mặc áo vải thô màu trắng, đội mũ trắng, đi giày trắng. Trên mũ còn cài dấu hiệu đại tang chứng tỏ cha mẹ qua đời. Những bộ hiếu phục của họ đã hơi cũ không ra người mới thọ chết.

Miêu Nhân Phượng biết nhà họ Chung ở Quỷ Kiến Sầu nơi Ngạc Bắc hùng cứ đất Man Tương võ công thật có chỗ độc đáo.

Tên thợ hàn là môn đồ của họ Chung, võ nghệ đã vào hạng khá. Bây giờ Chung thị hinh đệ thân hành đến đây tất xảy chuyện tàn khốc. Y thấy sắc mặt ba người đều lợt lạt. Mũi lớn mà tẹt, lỗ mũi héch lên. Chỉ căn cứ vào chòm râu để phân biệt tuổi tác. Y đoán người có túp râu đốm bạc là đại ca tức Chung Triệu Văn, người râu đen là nhị ca tức Chung Triệu Anh, còn người không râu là tam đệ tức Chung Triệu Năng.

Lúc ba người tiến vào cước bộ nhẹ nhàng tựa hồ chân không chấm đất. Quả nhiên là những tay kinh địch.

Miêu Nhân Phượng bình sinh thấy địch nhân càng mạnh, tinh thần càng phấn khởi. Thân thể ba nhân vật này không phải tầm thường bất giác khiến xương cốt trong toàn thân y bật lên những tiếng lắc rắc.

Ba anh em họ Chung tiến trước mặt Miêu Nhân Phượng xá dài rồi đồng thanh hô :

-Kính chào Miêu đại hiệp.

Miêu Nhân Phượng chấp tay đáp lễ :

-Không dám, tại hạ bị thương ở đùi không thể đứng dậy được. Xin ba vị lượng thứ cho.

Chung Triệu Văn nói :

-Miêu đại hiệp ! Đại hiệp cử động bất tiện đáng lý bọn tại hạ không nên quấy nhiễu nhưng mỗi thù giết đồ đệ cần phải trả. Xin đại hiệp thứ tội.

Hắn nói khẩu âm Hồ Bắc.

Miêu Nhân Phượng gật đầu không trả lời.

Chung Triệu Văn nói :

-Miêu đại hiệp oai danh lừng thiên hạ. Nếu bọn tại hạ lấy một chọi một thì không phải là địch thủ của đại hiệp. Lão nhị ! Lão tam ! Chúng ta xông vào đi.

Chung Triệu Anh và Chung Triệu Năng đồng thanh dạ một tiếng.

Ba anh em nhà này là những nhân vật thành danh trong võ lâm, tuy giọng nói ồm ồm nhưng có địa vị tôn cao trên chốn giang hồ. Chúng bản lãnh cao thâm, hành động thận trọng. Vì vậy mà lập nên đại nghiệp ở Lương Hồ.

Ba người cất giọng ồm ồm rồi những tiếng loang xoang vang lên không ngớt.

Chúng lay phan quan bút của mình ra.

Những khách trọ trong điểm thấy ba người đã biết là có chuyện rắc rối. Bây giờ ba người lại rút binh khí ra khiến ai nấy đều tránh xa. Trong nhà đại sảnh vắng ngắt.

Nam tiểu thư rất quan tâm đến nỗi an nguy của Miêu Nhân Phượng vẫn đứng nép vào trong góc nhà.

Miêu Nhân Phượng thấy nàng là một cô gái khiếp nhược nhưng cũng có đảm lược, trong lòng rất lấy làm an ủi, bất giác một giây nhu tình nổi lên buộc y vào người cô.

Chỉ vì Nam tiểu thư đứng nép trong góc nhà mà từ nay Miêu Nhân Phượng hết lòng thương yêu sống chết với cô. Y nhìn cô mỉm cười, rút thanh Lãn Nguyệt Bảo Dao ra.

Chung thị huynh đệ thấy thanh quang lấp lánh, khí lạnh ghê người, đồng thanh khen ngợi :

-Quả là thanh đao tuyệt hảo !

Ba anh em vừa cất giọng ảm ố. Chung Triệu Văn đã phóng song bút vào trước ngực Miêu Nhân Phượng. Chung Triệu Anh tấn công mé tả, Chung Triệu Năng tấn công mé hữu.

Miêu Nhân Phượng vẫn ngồi trên ghế, thanh đao không nhúc nhích, chờ cho sáu cây bút phóng tới bên mình, đột nhiên vung đao rít lên những tiếng vù vù nhằm chém tới ba người.

Chung thị huynh đệ quả là những tay mình mang tuyệt nghệ. Chúng thấy thế đao kỳ tuyệt mà vẫn né tránh kịp. Chúng chỉ biết kiếm pháp của Miêu gia độc bộ thiên hạ không ngờ đao pháp của y cũng rất tinh kỳ.

Đây là Miêu Nhân Phượng đã sử Hồ Gia đao Pháp do Hồ Nhất Đao truyền thụ cho. Đao pháp tinh thông tuyệt luân, biến ảo phi thường nhưng người Miêu Nhân Phượng không di động được, phóng đao ra rồi mà chẳng thể liên tục truy kích.

Bốn người khai diễn cuộc tử đấu trong nhà đại sảnh, đao quang bút ảnh quần nhau nguy hiểm dị thường.

Ba anh em họ Chung khinh công đều vào hạng trác tuyệt chia ba ngả tấn công. Sáu cây phán quan bút vung lên bổ xuống tựa hồ như mười hai cây.

Miêu Nhân Phượng thi triển đao pháp, công thủ đâm chém, chẳng chịu kém chút nào, y nghĩ đến cuộc đấu bữa nay cần phải ra tay đột ngột để hạ một người trong bọn chúng. Nếu không thì tính mạng mình cùng Nam tiểu thư khó lòng giữ vững.

Nhưng y thấy đối phương giữ thế thủ rất nghiêm mật, không để chỗ nào sơ hở và y nghĩ tới ba anh em họ Chung vẫn yên phận thủ thường, không làm điều gì tàn ác, từng nổi tiếng tốt trên chốn giang hồ, lại không tiện giết họ.

Lúc này ba anh em họ Chung càng đánh càng gấp, chiêu nào cũng nhằm điểm vào đại huyệt trong người Miêu Nhân Phượng, y chỉ sợ một chút là thanh danh một đời trôi theo dòng nước. Cả Nam tiểu thư, con người ôn nhu kiêu mỹ cũng lọt vào tay địch thủ. Y liền phóng ra những chiêu rất trầm trọng nào đâm, nào chém. Ba anh em họ Chung sợ y sức mạnh, đao bén, không dám để binh khí đụng vào bảo đao, vòng vây dần dần mở ra.

Chung Triệu Anh nhận thấy khó bề thủ thắng, đột nhiên gầm lên một tiếng quát gờ, nghiêng mình chến chéch nhào tới rồi lăn lộn dưới đất đến mấy vòng sấn vào tấn công hạ bàn Miêu Nhân Phượng.

Cách đánh này thật hiểm độc. Hấn tính rằng Miêu Nhân Phượng ngồi trên ghế không động được mà đánh vào chân ghế, ở đằng sau thì y hết đường bảo vệ.

Chung Triệu Anh cầm bút quét ngang đánh rắc một tiếng. Một chân ghế phía sau bị gãy. Cả cái ghế xiêu đi. Người Miêu Nhân Phượng nghiêng sang một bên. Nam tiểu thư " ối " lên một tiếng thất thanh.

Miêu Nhân Phượng đột nhiên thò tay trái chụp vào Chung Triệu Anh.

Chung Triệu Anh sợ quá vội lăn người đi né tránh.

Bỗng nghe hai tiếng choang choang vang lên. Chung Triệu Năng và Chung Triệu Anh mỗi người đều bị gãy một cây phán quan bút.

Chung Triệu Văn bả vai đau nhói vì bị đao chém trúng một vết.

Miêu Nhân Phượng ra một chiêu đồng thời tấn công ba địch nhân, chiêu này kêu bằng Vân Long Tam Hiện, một chiêu số tuyệt diệu trong Hồ Gia Đao Pháp.

Ba anh em họ Chung đều thi triển khinh công chạy nhảy lùì ra, đưa mắt nhìn nhau đều lộ vẻ kinh hãi.

Chung Triệu Anh nói :

-Lão Đại ! Bây giờ chúng ta tính sao đây ?

Chung Triệu Văn đáp :

-Không sao cả.

Hấn thấy Miêu Nhân Phượng ngồi trên ghế ba chân lão đảo muốn té liền cho đây là một cơ hội tốt nhất, sau này khó lòng gặp được. Hấn chỉ sợ thanh bảo đao sắc bén và đao pháp tinh kỳ của đôi phương, liền chấp tay nói :

-Ba anh em tại hạ không thể tử đấu binh khí với đại hiệp được. Bây giờ bọn tại hạ xin lãnh giáo mấy chiêu quyền chưởng.

Hấn nói mấy câu này thật đường hoàng mà dụng ý cay độc khiến cho địch nhân bỏ cái sở trường và đỡ mối nguy hại cho chúng. Đây là một cuộc liều mạng để báo thù chứ chẳng phải chuyện tử võ thông thường. Miêu Nhân Phượng không nghe cũng được nhưng y nghệ cao mật lớn, chỉ cười lạt một tiếng rồi tra đao vào vỏ, gật đầu đáp :

-Thế cũng được.

Ba anh em họ Chung liền liệng phán quan bút đi nhảy lại tấn công. Cả ba người đều nhảy tới chứ không bước chân.

Chưởng pháp của Miêu Nhân Phượng uy mãnh phi thường. Y đã thi triển là địch nhân không đến gần được trong vòng tám thước. Đây là võ công của nhà họ Chung đã nổi tiếng, nếu không thì chưởng lực của y chấn động cũng đủ làm cho chúng bị thương.

Chung Triệu Anh là người xảo trá, thấy Miêu Nhân Phượng ngồi ghế gãy chân khó bền vững chãi. Gã tính thầm lại theo kiểu trước đánh gãy thêm một chân ghế nữa là địch nhân phải ngã xuống.

Gã liền sử dụng Địa Đường Quyền PHáp lặn đến phái sau Miêu Nhân Phượng, đột nhiên vung chân quét ngang một cái. Mấy tiếng rắc rắc vang lên. Quả nhiên lại một chân ghế nữa bị gãy rời.

Cái ghế trước đã xiêu đi, bây giờ đã ngã về phía sau.

Miêu Nhân Phượng đưa tay ra chống vào sau lưng ghế, người y nhảy vọt lên cao. Y cảm hận Chung Triệu Anh thâm hiểm liền từ trên không như con chim khổng lồ sà xuống tấn công.

Chung Triệu Anh bỏ vía lớn tiếng la :

-Lão Đại ! Lão Tam !

Chung Triệu Văn và Chung Triệu Năng song song chạy lại cứu viện.

Miêu Nhân Phượng vung song chưởng đánh ra. Tay trái đánh vào bả vai Chung Triệu Văn, tay trái đánh trước mặt Chung Triệu Năng. Hai người không chịu nổi đều bị hất ra.

Chung Triệu Anh thừa cơ lộn người đi trốn ra cửa sảnh.

Lúc hẩn nhìn lại Miêu Nhân Phượng thấy y cũng té nhào.

Ba anh em họ Chung thấy Miêu Nhân Phượng là tay cao thủ phi thường, khi nào còn dám tiến vào tái đấu ?

Chung Triệu Anh ngó thấy bên cửa điếm có đồng cỏ ngựa liền động tâm, quyết lửa lên châm vào đồng cỏ.

Đồng cỏ rơm này khó nổ, gặp lửa bốc cháy liền, thuận chiều gió tràn vào nhà điếm.

Những khách thương trong điếm thấy phát hỏa nhốn nháo cả lên, tới tấp chạy ra ngoài.

Ba anh em họ Chung lượm lấy phán quan bút đứng giám thị ở cửa, lớn tiếng la :

-Ai mà cứu tên què chân thì bọn lão gia đánh bể đầu.

Mọi người trốn chạy thực mạng chưa xong còn ai dám cứu y nữa ?

Miêu Nhân Phượng thấy lửa to gió mạnh lùa vào sảnh đường mà chân mình không cất bước được, địch nhân lại canh giữ ngoài cửa, bất giác tự hỏi :

-Chẳng lẽ ta một đời nổi tiếng anh hùng mà nay bị chết cháy trong đồng cỏ này ư ?

Y đảo mắt nhìn Nam tiểu thư thấy nàng đã theo mọi người trốn ra ngoài cũng yên tâm được một chút.

Dưới ánh lửa, y nhìn thấy trong góc nhà có bỏ một đồng giày thường, miệng lẩm bẩm :

-Trời còn tựa ta.

Y liền bó lại quần dây vào tay mười mấy vòng.

Anh em họ Chung thấy khói lửa đầy đặc, bít kín cả cửa điếm thì họ cho là Miêu Nhân Phượng nhất định phải chết cháy, trong lòng khoan thai vô cùng, nhìn nhau mỉm cười.

Nam tiểu thư gặp lúc nguy cấp phải chạy ra cửa. Bây giờ nàng với Miêu Nhân Phượng vì cứu mình mà bị trọng thương và lòng nàng lại se lại. Giòng chảy lũ chã khôn cầm.

Đột nhiên nghe trong nhà có tiếng quát lớn. Một làn giây chuồn qua khói lửa tung lên quần vào cành cây ngân hạnh ở ngoài cửa. Tiếp theo sợi dây du đi. Miêu Nhân Phượng vừa cao vừa gầy đã bay ra ngoài.

Mọi người thấy y đột nhiên bay tới như một vị tướng quân từ trên trời hạ giáng, đều kinh hãi vô cùng.

Miêu Nhân Phượng tay trái nắm sợi giây để người xô thẳng tới chỗ ba anh em họ Chung.

Ba tên này chẳng còn hồn vía nào nữa, mắt cả chí phấn đấu, liền lập tức co giò trốn chạy.

Tuy khinh công ba người rất cao thâm cũng không thể lẹ bằng địch nhân đu giây lướt tới.

Miêu Nhân Phượng vươn bàn tay lớn bằng cái quạt lá bồ chụp từng tên một liệng vào trong đồng lửa.

May ở chỗ võ công ba người rất cao cường. Chúng bị liệng vào đồng lửa rồi cũng chạy trốn ra được, có điều râu mày đều bị cháy sém, coi rất tội nghiệp.

Đã đến nông nổi này ba anh em họ Chung khi nào còn dám chần chờ, bỏ cả lửa ngựa chạy lấy người. Chúng chạy về phía Nam. Sau lưng còn nghe tiếng cười sảng sặc của Miêu Nhân Phượng vang lên không ngớt.

Miêu Nhân Phượng nghĩ tới đoạn này, bất giác khoé môi hiện ra một nụ cười nhưng nỗi hân hoan chỉ thoáng qua trong chớp mắt.

Y lại nghĩ tới sau khi khỏi thương thế ở đù rồi cùng Nam tiểu thư kết thành phu phụ. Người vợ mà y đem lòng yêu tha thiết bằng mối thâm tình khắc xương để dạ chính là thiếu phụ xinh đẹp ở trước mắt, ngồi cách y không đầy năm thước. Tuy gần trong gang tấc mà tưởng xa hơn ngoài muôn dặm.

Miêu Nhân Phượng nghĩ tiếp đến những ngày hoan lạc trong buổi tân hôn. Y dẫn Nam Lan (Nam tiểu thư tên là Nam Lan) cùng đi tế mộ vợ chồng Hồ Nhất Dao.

Miêu Nhân Phượng đặt thanh Lãnh Nguyệt Bảo Dao vào trong phần mộ, tự nhủ:

-Trên cõi đời này, ngoài Hồ Nhất Dao, không còn ai đáng sử dụng thanh bảo đao này. Y đã không còn sống trên thế gian thì để thanh bảo đao bầu bạn với y ở dưới lòng đất.

Trước mộ Hồ Nhất Dao, Miêu Nhân Phượng kể lại cho vợ nghe về cuộc tử võ ngày trước, y đã làm lỡ tay làm tử thương người bạn độc nhất. Trước nay y vẫn ít nói mà lúc này miệng y thao thao bất tuyệt. Mối u uất trong lòng chứa chất mười năm bây giờ mới phát tiết trước mặt người thân cận.

Miêu Nhân Phượng sắp nhiều rượu thịt tế điện Hồ Nhất Dao cũng như ngày trước y đã cùng vợ chồng họ Hồ ăn uống trong cuộc tử võ.

Miêu Nhân Phượng uống rất nhiều, tưởng chừng người bạn tri kỷ sống lại cùng y chén tạc chén thù. Y càng uống nhiều càng đưa ra những lời khâm phục, sùng bái người đại hiệp đất Liêu Đông.

Lúc Miêu Nhân Phượng nói đến mối tình ái giữa Hồ phu nhân và trượng phu, y bình luận :

-Người vợ như thế thì chồng ở trong đống lửa, nàng cũng dấn thân và đống lửa. Chồng ở dưới nước, nàng cũng nhảy xuống nước...

Đột nhiên y ngó thấy tân nương của mình biến sắc, rồi bưng mặt chạy đi. Y rượt theo để giải thích nhưng vì say quá không biết nói gì. Huống chi trong lòng y nhớ lại màn kịch Chung thị tam hùng đánh hỏa công ở nhà khách điểm, y ở trong đống lửa mà Nam tiểu thư chạy trốn ra ngoài trước.

Miêu Nhân Phượng vốn là người khảng khái hào hiệp, chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt nhưng trong đầu óc y, Nam Lan là người yêu sống chết với mình. Y nhận thấy nàng nên trốn ra là phải. Nàng là cô gái chẳng biết chút võ công nào, thấy lửa cháy tất nhiên hoảng sợ. Khi ấy, nàng lại chưa là vợ y thì chết theo y thì chết theo phỏng được ích gì ?

Nhưng trong tâm lý Miêu Nhân Phượng lại hy vọng lúc mình gặp nguy hiểm có người yêu tha thiết ở bên cạnh mà không muốn người yêu bỏ mình chạy đi thoát thân. Y ca tụng Hồ Nhất Dao đồng thời nghĩ đến họ Hồ có người thương yêu tha thiết mà y thì không có. Hồ Nhất Dao tuy chết sớm nhưng so với mình còn khoái lạc hơn.

Nhân còn say rượu, Miêu Nhân Phượng vô tình đã nói lầm lỡ một câu trước mộ Hồ Nhất Dao, đồng thời lộ chân tâm của mình. Câu này gây nên sự nứt rạn giữa hai vợ chồng, vĩnh viễn không hàn gắn được. Tuy nhiên Miêu Nhân Phượng thủy chung vẫn yêu vợ một cách tha thiết. Vĩnh viễn y không nhắc tới danh tự Hồ Nhất Dao và dĩ nhiên Nam Lan cũng không nói đến.

Sau Nam Lan sinh con gái cũng xinh đẹp như mẫu thân. Mối tình giữa hai vợ chồng càng sâu đậm. Nhưng y xuất thân là một hào khách bản hàn trên giang hồ, còn vợ y là một vị thiên kim tiểu thư. Bản tính y trầm lặng suốt ngày nét mặt lầm lỳ. Nhưng vợ y cần được lời lẽ ôn nhu mơn trớn, to nhỏ chuyện trò. Nàng muốn người đàn ông phải hào hoa phong nhã, hiểu được tâm ý của nữ nhân.

Miêu Nhân Phượng ngoài môn võ công ra thì nhất thiết không hiểu vợ con mình nói gì.

Giả tử Nam tiểu thư cũng là con nhà võ hoặc giả đem lòng khâm phục bản lãnh của trượng phu, hân hạnh có người chồng là kỳ Nam tử đội trời đạp đất. Nhưng nàng lại không hiểu võ công mà trong lòng còn chán ghét nghề võ nữa, vì phụ thân nàng bị võ nhân sát hại, nguyên nhân phát khởi tự thanh bảo đao. Sở dĩ nàng lấy một người đàn ông chẳng hiểu gì đến tâm lý mình chỉ vì người này đã cứu nàng.

Kể ra trong đời nàng cũng có một thời gian ngắn cảm thấy hứng thú về võ công.

Đó là hồi chồng nàng có người bạn đến chơi. Hắn là một chàng trai anh tuấn vui tươi tên gọi Điền Quy Nông.

Điền Quy Nông nói toàn giọng ngọt ngào khiến cho người ta hoan hỷ. Cái liếc mắt của hắn cũng đủ làm cho người ta rúng động.

Nhưng lạ ở chỗ trượng phu của nàng đối với vị Điền tướng quân này chẳng mặn mà chút nào, vì thế mà việc đãi khách trút lên đầu nàng.

Mỗi đêm nàng ngủ trên giường dương mắt lên nhìn ra bóng tối phía ngoài cửa sổ, bất giác ngấm ngầm nổi mối thương tâm tự hỏi :

-Tại sao người cứu ta ngày ấy lại không phải là Điền tướng công, con người phong lưu anh tuấn này ? Khiến cho đời ta phải ngủ bên một ông chồng trơ như khúc gỗ ?

Sau mấy bữa, Điền Quy Nông đàm luận võ công với nàng liền phát giác ra nàng chẳng hiểu chi hết. Hắn liền dạy nàng mấy đường quyền cước. Nàng học võ công ham lắm nhưng sự thực nàng không thích võ công, chỉ vì được Điền Quy Nông dạy dỗ mà nàng thích học.

Một hôm nàng bảo hắn :

-Giữa tướng công và trượng phu của tiểu muội nên đổi cho nhau mới đúng. Y thì đáng về làng cày ruộng mang tên là Điền Quy Nông, còn tướng công chân chính là con phượng hoàng trong loài người sao lại không lấy tên Miêu Nhân Phượng ?

Không hiểu nàng đã để ý từ trước hay vì một câu nói tỷ dụ mà trong một đêm xảy chuyện tân khách vũ nhục chủ nhân, vợ vũ nhục chồng, mẹ vũ nhục con gái.

Lúc ấy, Miêu Nhân Phượng đang luyện võ dưới ánh đèn, con gái Miêu Nhược Lan đang thêm thiệp giấc nồng.

Cành hỏa phụng châm cài trên đầu Nam Lan rơi xuống đất trước giường. Điền Quy Nông lượm lên cài vào đầu nàng bằng cử chỉ rất ôn nhu. Cành phụng thoa rung rinh trên đầu nàng.

Thế là nàng hạ quyết tâm nào chồng nào con, nào gia đình, nào thanh danh, nàng nhất thiết bỏ lại hết, đi theo mối tình ôn nhu nồng nhiệt.

Nam Lan bỏ nhà trốn đi với Điền Quy Nông.

Trượng phu nàng là Miêu Nhân Phượng bỗng con gái dột mưa rớt theo.

Đứa con gái gào khóc, nào là gọi, nhưng nàng quyết tâm đi theo Điền Quy Nông. Dù là chỉ với hấn một thời gian ngắn ngủi mấy ngày cũng được. Nàng có bị trượng phu giết chết hay hành hạ cũng cam lòng.

Nàng rất yêu con gái nhưng nó lại là con của Miêu Nhân Phượng chứ không phải con Điền Quy Nông.

Nàng nghe con gái khóc nhưng trong khoé mắt lại nhìn thấy nụ cười của Điền Quy Nông làm xúc động tâm hồn. Vì thế nàng không quay đầu lại.

Miêu Nhân Phượng tự nhủ :

-Ta chỉ mong nàng theo ta trở về. Vụ này nhất định ta không bao giờ nhắc tới. Ta sẽ hết sức làm cho nàng hồi tâm chuyển ý. Ta cần nàng. Con ta cũng cần nàng.

oOo